

Pozdvižení v kuchyni

Když mě babička zavolala ze dvorku za domem, věděla jsem, že jsem v tom až po uši. Tohle „No pojd' se na to podívat“ jsem moc dobře znala. Obvykle to znamenalo, že jsem zase něco provedla.

„Copak je, babi?“ zeptala jsem se, když jsem došla k babičce, která právě věšela prádlo.

„No pojd' se na to podívat! Zašla jsem si jenom do kuchyně pro další kolíčky, a když jsem se vrátila, vidím tohle!“

Pohlédla jsem, kam babička ukazovala. Jedno z mých koťat vlezlo do koše s vypraným prádlem a rozvalovalo se na čistém prostěradle.

„Jestli chceš mít koťata v domě, musíš na ně dávat pozor. Jinak je budeš muset nechat zavřená ve stodole, kam patří. Prát prostěradla není zrovna snadné, natož aby to člověk chtěl dělat dvakrát po sobě!“

Babička zamířila se špinavým prostěradlem zpět do domu a já jsem odnesla kotě do stodoly. Ale s tím, že tam patří, jsem nesouhlasila. Byla bych mnohem radši, kdybych mohla mít celou kočičí rodinku u sebe v domě. Později jsem se o tom zmínila babičce.

„Já vím,“ řekla. „Když jsem byla v tvém věku, měla jsem úplně stejné pocity. Kdyby záleželo na mně, přestěhovala bych všechna zvířata dovnitř pokaždé, když přišlo nebo sněžilo.“

„A rodiče ti nedovolili mít nějaké zvířátko v domě?“ zeptala jsem se.

„Většina zvířat, která jsme měli, nebyli žádní domácí mazlíčci. Párkrát se ale stalo, že některá z nich mohla dovnitř. Když nějaké zvíře potřebovalo zvláštní péči, bydlelo na čas v kuchyni. Byla jsem z toho vždycky nadšená, zvláště v případech, kdy jsem mohla také pomáhat.“

„Řekni mi alespoň o jednom,“ naléhala jsem na babičku. Doufala jsem se, že mi bude vyprávět další příběh ze svého dětství.

„Vzpomínám si na jedno studené jaro, kdy tatínek přišel ze stodoly a přinesl úplně droboučné kůzlátko.“

„Nevím, jestli ho zachráníme.“ Tatínek zvedl kůzlátko, abychom ho všichni viděli. „Jeho máma porodila v noci dvojčata, ale jen jednomu z nich dovolila, aby se k ní přiblížilo. Obávám se, že tohle malé už v sobě moc života nemá.“

Maminka přikývla a honem hledala nějakou starou deku a krabici, ve které by mu ustlala. Otevřela dvířka od pece, položila na ně krabici a jemně uložila kůzlátko na deku. Vůbec se nehýbalo, jen tiše leželo a sotva dýchalo.

„Mami,“ vyhrkla jsem, „myslíš, že bude žít? Neměli bychom mu dát něco k jídlu?“

„Teď je na jídlo příliš slabé,“ odpověděla maminka. „Necháme ho, aby se zahřálo a odpočinulo si, a pak ho zkusíme nakrmit.“

Naštěstí byla sobota, a tak jsem nemusela jít do školy. Seděla jsem u pece a pozorovala kůzle. Někdy to vypadalo, že přestává dýchat, a tak jsem volala maminku, aby se na něj šla podívat.

„Je stále naživu,“ ujišťovala mě maminka. „Prostě ještě není dost silné, aby se pohnulo. Jestli chceš, tak tady buď a sleduj ho, ale už mě znovu nevolej, dokud neotevře oči.“

Když přišel tatínek s bratry na oběd, Ruben došel ke krabici, podíval se na droboučké zvířátko a poznamenal: „Vypadá to s ním dost bledě, co?“

Rozplakala jsem se. „To není pravda!“ vzlykala jsem. „Vypadá docela dobře! Maminka říkala, že už brzy otevře oči. Neber mu odvahu!“

Ruben překvapeně couvl a tatínek mě začal utěšovat. „Ruben mu přece nechtěl ublížit, myslel jenom, že nevypadá... no, že to s ním není úplně nejlepší.“

Začala jsem znova brečet. Maminka se mě pokoušela uklidnit a řekla: „Pláč tomu kůzlátku ani trochu nepomůže. Zatímco budeme obědvat, dám ohřát trochu mléka. Jen co se trošičku zotaví, bude chtít něco k snědku.“

Nemohla jsem se od kůzlete odtrhnout, a tak mi maminka dovolila jít s talířem na klíně. Obědvala jsem a přitom jsem nespustila oči z kůzlete. Najednou se trochu zachvělo a otevřelo tlamičku.

„Mami, hýbe se!“ vykřikla jsem nadšeně. „Honem, dáme mu to mléko!“

Maminka namočila do mléka cíp utěrky a já ji podržela kůzlátku, které dychtivě sálo. Než znovu usnulo, byla jsem už přesvědčená, že bude všechno v pořádku.

A bylo. Do večera kůzle stálo na vlastních vratkých nožkách a hlasitým mečením se dožadovalo dalšího jídla.

„Tati, možná bys mohl přestěhovat krabici do mého pokoje,“ navrhla jsem, když nastal čas jít do postele.

„Prosím tě, proč?“ divil se tatínek. „Tady u kamen bude pěkně v teple a my s maminkou na ně v noci dohlédneme. Nedělej si starosti.“

„A tvoji postel sem stěhovat nebudeme,“ dodala maminka, která vytušila můj další návrh. „Budeš s ním mít dost práce, když ho budeš hlídat přes den.“

Maminka měla samozřejmě pravdu. Jakmile kůzle zesílilo, začalo se poohlížet po nějaké zábavě. Nejdříve se spokojilo s tím, že chňapalo po všem, co bylo v dosahu, a tahalo za to. Utěrky na nádobí, tkanice od zástěr nebo cípy ubrusů, to vše je úplně okouzlovalo. Měla jsem spoustu práce jenom s tím, abych odstraňovala všechny tyhle předměty z jeho dosahu.

Od počátku si kůzle oblíbilo maminku, ale nezdálo se, že by se tím ona cítila příliš poctěna.

„Nemůžu tady udělat pár kroků; v jednom kuse zakopávám o to zvíře,“ zlobila se. „Jednu chvíli tiše spí v krabici, a během vteřiny ho mám u nohy. Nevím, jak dlouho to tu s ním ještě vydržím.“

Jak se ukázalo, moc dlouhá doba to nebyla. Příští pondělí se maminka chystala prát v neckách, které tatínek postavil na dvě židle, hned vedle narovnaného dříví. Když maminka prala, vždycky nejdříve namáčela prádlo do studené vody a potom je přendala do kotle na kamnech.

Byla jsem zrovna ve svém pokoji, když jsem uslyšela hlasitý křik. „Dáš to zpátky! Pusť to! Okamžitě mi to vrať!“

Běžela jsem do kuchyně a uviděla kůzle, jak obíhá okolo stolu a v tlamě drží jednu z tatínkových košil. Maminka mu byla v patách, ale kůzleti se stále dařilo držet si patřičný náskok.

„Mami, šlápni na tu košili! To ho zastaví!“ volala jsem, jak jsem vběhla do kuchyně.

